

Του ΝΙΚΟΥ Α. ΔΟΝΤΑ

Θαυμάσια συναυλία του Τρίο Ζίμπαλιστ στον «Παρνασσό»

Το Τρίο Ζίμπαλιστ συστήθηκε στο αθηναϊκό φιλόμουσο κοινό κατά τη σχετικά πρόσφατη εμφάνισή του στο πλαίσιο του κύκλου συναυλιών «Curtis on tour», που πραγματοποιείται με συνέπεια κάθε φθινόπωρο στο αμφιθέατρο Κότσην της Γενναδείου Βιβλιοθήκης. Στις 20 Μαΐου οι τρεις μουσικοί επέστρεψαν στην Αθήνα για μία ακόμη συναυλία, που δόθηκε στο πλαίσιο του κύκλου συναυλιών μουσικής δωματίου «Time Offline» στην αίθουσα του Φιλολογικού Συλλόγου «Παρνασσός». Παραμονή εκλογών, παρότι το πρόγραμμα περιλάμβανε δημοφιλή έργα, η βραδιά προσέλυσε περιορισμένο κοινό.

Ο Τσέχος βιολονίστας Γιόζεφ Σπάτσεκ, ο Έλληνας τσελίστας Τιμόθεος Γαβριλίδης-Πέτριν και ο Αμερικανοκινέζος πιανίστας Τζορτζ Σιαογιουάν Φου πρότειναν στο πρώτο μέρος της βραδιάς το Τρίο για πιάνο, έργο 97, του Μπετόβεν, γνωστό ως «του Αρχιδούκα», και στο δεύτερο μέρος το τέταρτο Τρίο για πιάνο του Ντβόρζακ, γνωστό ως «Ντούμκι».

Τα δύο έργα απέχουν μεταξύ τους οκτώ δεκαετίες. Το πρώτο γράφτηκε στις αρχές του 19ου αι-

ώνα, στην ανατολή του ρομαντισμού, με σαφή ακόμη τον απόηχο του κλασικισμού.

Το δεύτερο, πάλι, ολοκληρώθηκε στη δύση του ρομαντισμού, με ώριμα όλα τα βασικά στοιχεία που προσδιόρισαν την εποχή. Και στα δύο έργα το μέρος του πιάνου απέδωσαν κατά την πρώτη τους παρουσίαση οι συνθέτες τους, δηλαδή ο Μπετόβεν και ο Ντβόρζακ αντιστοίχως. Στο παλαιότερο έργο η θέση του οργάνου αυτού είναι απολύτως κομβική, ενώ στο μεταγενέστερο, το οποίο στην ουσία μοιάζει με θρηνώδες τραγούδι, κεντρικό

Οι μουσικοί έπαιξαν το Τρίο «του Αρχιδούκα» του Μπετόβεν και το περιφημο «Ντούμκι» του Ντβόρζακ.

ρόλο αναλαμβάνει το τσέλο. Οι τρεις μουσικοί του Τρίο Ζίμπαλιστ ανταποκρίθηκαν με επιτυχία στις διαφορετικές απαιτήσεις των έργων. Κατ' αρχάς, εξαιρε-

Ο Γιόζεφ Σπάτσεκ, ο Τζορτζ Σιαογιουάν Φου και ο Τιμόθεος Γαβριλίδης-Πέτριν απέδωσαν τη μουσική με δυναμισμό και ευγένεια, φωτίζοντας την κεντρική αλλά και τις επιμέρους όψεις των συνθέσεων.

τικά ευχάριστη υπήρξε η διόλου αυτονόητη τονική ακρίβεια στα δύο έγχορδα: με ήχο ασφαλή, σίγουρο και ακριβή, διέθεταν στο ακέραιο την απαραίτητη βάση

για μια αξιόλογη ερμηνεία. Στο έργο του Μπετόβεν κυριάρχησε η καθαρή τους άρθρωση και η ακρίβεια, αλλά ήταν το πιάνο εκείνο που προσδιόρισε το ύφος

της ερμηνείας. Ο Φου υιοθέτησε ένα ευρύτατο φάσμα δυναμικής, στο πλαίσιο του οποίου πολύ απαλές φράσεις εναλλάσσονταν με άλλες, ιδιαίτερα έντονες,

επιτυγχάνοντας τις επιθυμητές δραματικές αντιθέσεις. Σε συνεργασία με το βιολί και το τσέλο, συνολικά η ερμηνεία διέθετε ευγένεια και χάρη, που παρέπεμπε ευθέως στην αισθητική του κλασικισμού.

Στο Τρίο του Ντβόρζακ τα δύο έγχορδα συναγωνίστηκαν σε λυρισμό ήδη από τα πρώτα μουσικά μέτρα. Ο συνθέτης αναθέτει κυρίως στο βιολί να αποδώσει με τρόπο άμεσο και προφανή το «βοημικό» χρώμα της μουσικής, κάτι που ο Σπάτσεκ έκανε με ακρίβεια και σίγουρο ήχο. Το τσέλο, πάλι, αναλαμβάνει να απελευθερώσει την «ψυχική» της μουσικής, το «θρηνώδες» τραγούδι που βρίσκεται στον πυρήνα του έργου. Το πέτυχε εξαιρετικά ο Γαβριλίδης-Πέτριν, διαμορφώνοντας με μεγάλη γενναιοδωρία τις μουσικές φράσεις, αναδεικνύοντας το βαθύ και ειλικρινές συναίσθημα, μέσα από έναν πλούσιο και καλλιεργημένο ήχο.

Σε αγαστή συνεργασία, η ερμηνεία των τριών αποδείχθηκε ταυτόχρονα δυναμική όσο και ευαίσθητη, γεμάτη συναίσθημα και ευγένεια, φωτίζοντας την κεντρική αλλά και τις επιμέρους όψεις της μουσικής.